

Lucija Cestnik
TISTI TOREK ... ALI OČETA SEM ZATAJILA

Naj kratka zgodba GCC 2011 po izboru strokovne komisije

Torek. Konec zadnje šolske ure. S prijateljicama se odpravljamo iz razreda, zmenjene smo, da gremo skupaj na avtobusno postajo. Po naključju pogledam skozi okno, spreleti me srh. »Saj to ni res! Kaj pa on počne tukaj?«

Po vseh pravilih bi morala biti svojega očeta vesela, še posebej, če je pravkar prišel s potovanja in je najprej prišel k meni, me počakal pred šolo ter si rezerviral popoldne le zame. A jaz se nekako ne morem niti nasmehnuti ob njegovem nenapovedanem prihodu. Kako pa naj se, ko pa se mi v trenutku, ko ga zagledam, po glavi začnejo poditi spomini na tisto neprijazno, ja, prav grobo pismo, ki mi ga je poslal z ravno tega potovanja, pa še na tisti dan, ko sem bila zadnjič pri njem na počitnicah in sem vstopila v dnevno sobo ravno takrat, ko si je ogledoval nek porno film, aja, pa še posebej na tisti dan, ko so me sošolke zasliševale o dejstvu, da moj oče piše erotične romane in brale odlomke iz ene takšnih njegovih knjig? Kako naj bom vesela svojega očeta, če me je ob njem strah, da ga ne razvezim? Če se mi njegovo početje gnusi in mi povzroča sramoto? Povejte mi, kako?

Sošolki očitno opazita, da sem ostala nekje zadaj, zato se začudeno ozreta in me vprašata, kaj je z mano. Samo skomignem z rameni in pohitim za njima.

Zakaj za vruga se mora vse to dogajati ravno meni? Zakaj se mora moj oče pojaviti ravno tisti dan, ko imam največ dela in sem že dogovorjena za skorajda vsako minuto dneva? Zakaj se mora pojaviti zmeraj v istih obrabljenih oblačilih, ki pravzaprav sploh ne zaslužijo več oznake oblačila, v tisti grozni večbarvni vetrovki, ki zgleda, kot da bi bila več let izpostavljena vetru in dežju, pa v tistih ogabnih blede vijoličnih kavbojkah, s tistim smrdljivim čikom v ustih, z grozljivo obrabljenim rumenim nahrbtnikom in z obrazom, ki si ga ni očitno obril že več mesecev? Bili so časi, ko sem se z drugačnim očetom postavljala pred drugimi, a ti časi so že davno mimo; zdaj bi se takrat, ko me drugi vidijo z njim, najraje pogreznila v zemljo, se naredila nevidno, samo da ne bi videli, da hodim okoli z njim.

Obujem se. Stojim zraven naše garderobne omarice in čakam sošolki, da se še onidve preobujeta.

Kaj naj naredim? Kako naj reagiram? Vesela ga nisem. Zopet mi je podrl vse načrte za ta dan. Če pa nočem tvegati zamere in še kakšnega neprijaznega pisma, se mu moram na široko nasmejati in ga potrpežljivo prenašati, dokler se ne odloči, da se mu mudi na avtobus. Ali ima to sploh kakšen smisel? Da si svojemu očetu ne upam povedati, kaj mislim in čutim, kaj mi je všeč in kaj ne, saj s tem vedno tvegam očitke, zamero in neusmiljeno kritiko?

Odpravimo se proti izhodu. Ustavimo se pri vratih, čakamo, da se učenci višjih letnikov začnejo hitreje pomikati proti vratom. Vidim ga, sloni na ograji pred šolo in zopet kadi.

Le zakaj me je moral pričakati pred šolo, in to ravno v času, ko je pred šolo tu največ učencev, še posebno mojih sošolcev in sošolk? Kaj ni nikoli niti pomislil na možnost, da bi mi lahko bilo nerodno zaradi njegove pojave, da bi se lahko sošolci norčevali, da mi je neprijetno, če me naslednji dan v razredu sprašujejo, kdo je bil tisti čez štirideset let star tip v klošarskih oblačilih, ki me je zadnjič pričakal pred šolo in s katerim sem potem hodila po

mestu, jaz pa jim moram razlagati, da je bil to moj oče? Zakaj mora misliti le na to, da štrli iz povprečja, ne pa tudi na to, kako se ob njem počutimo drugi?

Končno pridemo iz šole. Sošolka se ozre okoli, me dregne s komolcem: »Ej, a ni tole tvoj fotr?« Jaz se na hitro ozrem v tisto smer, nato pa še hitreje odvihram stran. Sošolki me komaj dohitita. »Pa kaj je s tabo?« me vpraša ena od njiju. Stresem z glavo: »N'č. Gremo hitr, avtobus bo kmal odpeljal.«

Sem kruta do svojega očeta? Bi mu morala navdušeno skočiti v objem, ker se je po nekaj mesecih končno prikazal? Bi me morala peči vest, ker me skrbi, kaj bodo o meni mislili in govorili drugi, ko me bodo videli z njim? Dvomim. Če bi me imel res rad, kot sicer napiše na koncu vsakega še tako krutega pisma, bi se malo bolj pobrigal zame. Odkar sta se z mammo ločila, no, pa saj tako je bilo že prej, sem mu morala biti na voljo vedno, ko se je spomnil, da bo prišel, pa če mi je bilo všeč ali ne. Zaradi njega ne zaupam, ne morem zaupati nobenemu fantu ali moškemu več, vse odkar sem odkrila, kakšen je moj oče v resnici. Ne morem se jim približati, jim zaupati ... Strah me je, kaj si bodo drugi mislili o meni, zato se bojim govoriti o sebi, raje poslušam druge – to pa vse odkar sem se navadila očeta poslušati in spraševati, ne pa govoriti o sebi, saj me je bilo vedno strah, da bo kruto skritiziral vse stvari, ki sem jih počela, vse stvari, ki so me veselile, vse stvari, vse ljudi, ki so mi veliko pomenili; kakor se je to zgodilo že tolikokrat. Strah me je, da bi se ti vzorci ponavljali v mojem življenju, da bi ljudje, še posebej fantje, ravnali z mano tako, kot z mano ravna on.

Prišle smo na postajo. Avtobus je pravkar prispel. Sedem na stol zraven sošolk in se končno sprostim. Prihranjeno mi je bilo mučno popoldne prikimavanja in smehljanja, prihranjena mučna vprašanja naslednji dan. Eno breme manj na mojih ramenih ...

Torek. Avtobus je pripeljal na postajo. S prijateljicama se poslovim in se počasi odpravim proti domu. Pridem domov, vklopim računalnik in preverim elektronsko pošto, spreleti me srh. Saj to ni res! Kaj pa to počne tukaj?

From: **Oče**

Date: 2011/3/29

Subject: Pojasnilo

To: Jaz

Draga hči.

Danes opoldne mi je skoraj postalo žal, da sem prišel na obisk. Po tvojem neprijaznem pobegu in zatajitvi sem brž ugotovil, da ti je bil moj obisk odveč. Očitno ti je bolj pomembna družba tvojih vrstnikov, ki te bodo kot vsa današnja družba takoj, ko se jim bo zdelo, da so iz tebe potegnili vse, kar so lahko, zavrgli, kot pa tvoj edini oče, ki ti vedno nudi pomoč in te bo tudi imel vedno rad.

Ne opravičujem se ti, če morda nisem takšen oče, kot bi si ga morda želela, ker nisem takšen kot drugi, ker pač nisem dopustil, da bi me družba potegnila v svoj kalup – kar pa se, kot opažam, na žalost sedaj dogaja tebi. Žal mi je, ker moja drugače tako inteligentna hči tako naivno verjame in upošteva vse, kar ji dopovedujejo v šoli.

Morebiti pa se ti bo odslej še manj pomembno srečevati se z mano (do pičice namreč ponavljaj vzorec svoje matere, ki me je po začetnem ljubezenskem navdušenju vse bolj pomikala proti koncu seznama svojih zanimanj, družabnosti in obveznosti – rečeno mimogrede!).

Oče

Osupnem. To naj bi bil moj oče?